

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu: **Generálna prokuratúra Slovenskej republiky**, proti žalovanému: **Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou**, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti platobného výmeru** Všeobecnej zdravotnej poisťovne, pobočky v Liptovskom Mikuláši, č. 2644/2004/A zo dňa 16. septembra 2004, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 341/07-33 z 2. júla 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2008, č.k. 2S 341/07-33, **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie Všeobecnej zdravotnej poisťovne (identifikované vo výroku rozsudku krajského súdu), ktorým bol občan D. S. zaviazaný zaplatiť dlžné poistné v sume 1734 Sk ako platiteľ poistného podľa § 10 ods. 2 zák.č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení. Krajský súd tak rozhodol na základe žaloby podanej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, keďže žalovaný, ako orgán, do ktorého právomoci patrí konanie a rozhodovanie vo veciach pohľadávok na poistnom podľa § 18 ods. 1 písm. a/ bod 3 zák.č. 581/2004 Z.z., nevyhovel protestu prokurátora podanému proti predmetnému rozhodnutiu.

Krajský súd neuznal dôvody žalovaného, ktorý tvrdil, že nie je v jeho pôsobnosti konať o proteste prokurátora, keďže podľa § 84 zákona č. 581/2004 Z.z. bola na úrad prenesená len kompetencia na dokončenie začatých a do dňa transformácie zdravotnej poisťovne právoplatne neskončených správnych konaní, pričom zákonodarcom nebol stanovený správny orgán, ktorý by sa zaoberal mimoriadnymi opravnými prostriedkami, podanými účastníkmi v správnom konaní. Krajský súd vyslovil právny názor, že účelom prechodného ustanovenia § 84 zákona č. 581/2004 Z.z. bolo časové ohraničenie výkonu rozhodovacej činnosti jednotlivých zdravotných poisťovní podľa dovtedajších predpisov a určenie momentu, od ktorého táto právomoc prešla výlučne na žalovaného. To sa týkalo len tých správnych konaní, ktoré sa začali u konkrétnej zdravotnej poisťovne a ku dňu prenosu kompetencií na žalovaného neboli právoplatne skončené. Pre tieto prípady zákonodarca explicitne stanovil, že neskončené správne konania dokončí Úrad. Z toho však nemožno vyvodit', že tie správne konania, ktoré boli právoplatne skončené za účinnosti zákona č. 273/1994 Z.z., sa žalovaného netýkajú a že zodpovednosť za túto agendu žalovaný neprevzal. Takýto výklad prechodných ustanovení zákona č. 581/2004 Z.z. by viedol k neprípustným dôsledkom najmä v tom, že pri využití zákonných mimoriadnych opravných prostriedkov, prípadne prostriedkov správneho dozoru podľa Správneho poriadku, by v takýchto veciach nemal kto rozhodovať. Tu sa možno stotožniť s názorom žalobcu, že v súlade s princípom kontinuity verejnej správy musí orgán, ktorému zákon zveril úlohy na určitom úseku verejnej správy, tieto úlohy v plnom rozsahu plniť, pretože výkon verejnej správy pre určitú oblasť regulovaných spoločenských vzťahov nie je možné prerušiť alebo ukončiť. Možno teda jednoznačne konštatovať, že vylúčenie právomoci žalovaného rozhodovať o mimoriadnych opravných prostriedkoch alebo o protestoch prokurátora vo veciach, ktoré boli právoplatne ukončené pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 580/2004 a zákona č. 581/2004 Z.z., z ustanovení novej právnej úpravy v žiadnom prípade nemožno vyvodit'. Protest prokurátora bol preto správne podaný žalovanému, ktorému bolo zákonom č. 581/2004 Z.z. zverené vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a rozhodovanie o nárokoch zdravotnej poisťovne na poistnom. Pokiaľ žalovaný vo svojich stanoviskách k podanému protestu prokurátora tvrdil, že zákonodarca nestanovil orgán, ktorý by sa zaoberal protestmi prokurátora vo veciach právoplatne skončených pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 581/2004 Z.z., posúdil vec z tohto pohľadu po právnej stránke nesprávne. Krajský súd súčasne vyslovil aj právny názor, podľa ktorého VŠZP v konaní nezistila náležité skutočný stav veci pre uloženie právnej povinnosti.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom okrem skutkových zistení, ktoré neboli sporné, uviedol námietky totožné s obsahom vyjadrenia k žalobe a žiadal zrušenie prvostupňového rozsudku a potvrdenie rozhodnutia VŠZP. Poukázal na nevyužitie opravného prostriedku ako podmienky konania podľa § 247 OSP.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd dôvodne vyhovel žalobe prokurátora, ktorý sa domáhal zrušenia rozhodnutia VŠZP o povinnosti občana zaplatiť dlžné poistné, pre ktoré nebol žiadny materiálny dôvod, pričom žalovaný nevyhovel protestu prokurátora proti predmetnému rozhodnutiu. Z tohto hľadiska odvolací súd nepovažuje za opodstatnené odvolacie dôvody, v ktorých žalovaný poukazuje na právoplatnosť platobného výmeru vydaného poisťovňou. Podaním protestu prokurátora bol sledovaný cieľ odstrániť nezákonné rozhodnutie, založené na nedostatočnom zistení skutkového stavu veci a na nesprávnych právnych záveroch, ktoré z toho vyplynuli. Keďže žalovaný o proteste nekonal a nerozhodol, má sa za to, že mu nebolo vyhovené, čím je podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP daná aktívna legitímácia samotného prokurátora na podanie správnej žaloby. Nie je pritom rozhodujúce, aké procesné oprávnenia využil v správnom konaní samotný platiteľ poistného. Preto tiež pokiaľ ide o jedinú vecnú námietku žalobcu proti napadnutému platobnému výmeru Všeobecnej zdravotnej poisťovne, že vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, súd s argumentáciou žalobcu súhlasil. Poistenec D. S. bol v období od 1. januára 1995 do 31. marca 1995 študentom Akadémie ozbrojených síl v Liptovskom Mikuláši, resp. v čase od 15. apríla 1996 do 30. mája 1996 zamestnancom spoločnosti I., s.r.o., nemohol mať povinnosť odvieť poistné na zdravotné poistenie v zmysle § 10 ods. 2 zákona č. 273/2004 Z.z., ako mu to uložil napadnutý platobný výmer. Keďže orgán verejnej správy zdravotného poistenia vychádzal zo zistenia, že D. S. bol od 1. januára do 2. apríla 1995 a od 4. apríla do 31. mája 1996 platiteľom poistného podľa § 10 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z., pričom tieto informácie čerpal len z protokolu o kontrole č. 2644/2004 zo dňa 2. augusta 2004, ktorý navyše podľa názoru odvolacieho súdu je neúplný a nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť, žalovaný rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a v rozpore s § 32 ods. 1 a § 46 správneho poriadku, ktorého právnomu režimu rozhodovanie zdravotnej poisťovne v predmetnej veci podliehalo.

Pokiaľ žalovaný dôvodil svojím doterajším výkladom § 84 zák.č. 581/2004 Z.z., odvolací súd rovnako ako krajský súd zastáva názor, že na žalovaného prešla pôsobnosť rozhodovať v správnom konaní podľa ustanovení zák.č. 71/1967 Zb. bez vyčlenenia niektorého z tam uvedených procesných inštitútov z právomoci žalovaného, teda úmyslom zákonodarcu nebolo vylúčiť oprávnenie žalovaného rozhodovať o mimoriadnom opravnom prostriedku, prípadne o proteste prokurátora, ktorý bol aj podľa názoru odvolacieho súdu vecne odôvodnený.

Z týchto dôvodov odvolací súd aj s poukazom na dôvody už uvedené krajským súdom, podľa § 219 ods. 2 OSP prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2009

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová